No. 145. 1844.

VLISSINGSCHE COURANT.

Maandag 2 December.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentiën worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 55 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

De Adres-Comedie.

III.

Wij hebben het scherm de laatste maal zien vallen op het oogenblik dat de Tweede Kamer hare depêche klaar gemaakt en afgezonden had naar het oude-mannenhuis à ƒ90,000 jaarlijks, waarin zij aan de bewoners daarvan permissie verzocht om aan den Koning *voor zich* een wensch te uiten, waarmede de laatsten zich niet hadden kunnen vereenigen. — De Tweede Kamer toch had zich te onmondig verklaard te gedwee en te onderworpen getoond om zonder die permissie te doen, waartoe zij verpligt en geregtigd was, zoo als wij in ons N°. van 13. November aantoonden.

Woensdag 27 November ging het scherm weder op. — Jonkheer Pieter brengt ter tafel eene missive van het oude-mannenhuis à ƒ90,000, waarin aan de Kamer de gevraagde permissie geweigerd wordt.

Wat nu? — algemeene verslagenheid? — Och neen. Volstrekt niet. Berouw van ooit die permissie gevraagd te hebben? — Och neen, want zoo dit plaats hadde gegrepen, zoude men de middelen bij de hand hebben genomen, om te herstellen wat men verknoeid had. — Jonkheer Pieter, verheugd dat de regering er zoo heerlijk in geslaagd was door het oude-mannenhuis andermaal de wensch des volks den kop te doen inmijpen, leent dadelijk de laatste hand aan dat werk, en stelt voor de zaak nu verder maar te laten rusten. — En onder aanvoering van Jeremias de Pligtpleger, en zijne onder-commandanten, de *geleerde* Zwager-Lief en de *Noord-Brabandsche* Anti-Dweeper volgt de vergadering dat voorstel. — Ofschoon zij eerst verklaard had, dat het haar pligt was aan den Koning een adres aan te bieden, en daarin den wensch tot herziening der grondwet uit te drukken; — ofschoon zij later besloten had, dat de weigering der Eerste Kamer om met dien wensch in te stemmen, voor haar geene reden kon zijn om de zaak te laten rusten, — handelt zij nu in strijd met beide hare eigene verklaringen. — En wat de heeren Luzac, van Heemstra en de Kempenaer ook mogen zeggen, dat alles dient slechts ter bevestiging van het spreekwoord: *Il n'y a de pire sourds que ceux qui ne veulent pas entendre.*

35 Stemmen vermoorden den door de Kamer zelve uitgedrukten wensch, het scherm valt, en de comedie is uit. — De acteurs stormen naar de besogne-kamer, en de vertegenwoordiging smoorde andermaal de stem der vertegenwoordigden.

Doch wat heeft die comedie der natie geleerd? — Dat zij van hetgeen men haar als vertegenwoordigers opdringt, geen hulp of baat te wachten heeft. Dat het buiten deze om is, dat zij hare redding moet zoeken. Want regering en vertegenwoordiging zijn een, stellen zich als medepligtigen tegenover de natie. —

Wat helpt het, vragen wij, of men aan kan toonen dat de groote meerderheid wel eens gezegd heeft grondwets-herziening te willen, — als de groote meerderheid toch eene monster-wet aanneemt die dienen zou tot bevestiging van al het ellendige; — als, niettegenstaande de groote aanwinst sints verkregen in de heeren: Thorbecke, van Heemstra, Wichers, Storm en de Kempenaer, de groote meerderheid niet alleen verre blijft van de handen zelfs aan het werk te slaan, maar zelfs den wensch niet durft uiten, dat eens de handen mogen aan het werk geslagen worden, zoodra de Eerste Kamer en de regering haar dit verbiedt? — Immers niets.

Laten wij toch de krachten van onzen vijand niet ontkennen, opdat wij zouden beseffen hoe groote wij tegenover hem moeten stellen om te zegevieren. — De regering heeft nu weder de grootst mogelijke zegepraal behaald. Zij heeft weder getoond de Kamer steeds tot haren dienst te hebben, door haar niets te laten doen, dan zij haar veroorloven wil. —

Voorleden jaar durfde de Kamer het voor haar fatsoen niet laten om een flaauwen wensch tot grondwets-herziening in het adres te stellen, en zij heeft dit gedaan, omdat de regering haar dit toestond, welke toestemming de regering gaf, omdat zij daarin zekerheid voor het doordrijven der *groote financiele maatregelen* (zoo als zij de monster-wet noemt) zag.

Dit jaar durfde de Kamer evenmin van de grondwets-herziening zwijgen, want zij wilde het berouw tot bedaren trachten te brengen, hetwelk de natie klimmend gevoelt van vrijwillig geld gegeven te hebben tot bespoediging van haren ondergang, en redding der wetgeving van de gevolgen, welke de inbeelding eener mogelijke uitvoering eener onuitvoerbare wet, scheen te voorspellen. — Doch dit jaar weigert de regering hare vergunning van het verloopen jaar, want de financiele maatregelen waren gelukt, de natie had geld gestort, de regering kon dus bar zijn. Nu wilde de regering nekken, hetgeen zij voorleden jaar meende te moeten ontzien. — En zij is er in geslaagd. En zij is er in geslaagd op de voor haar meest zegevierende wijze.

Hadde zij dien wensch in hare geboorte willen doen smoren, d. i. hadde zij gemaakt dat de Tweede Kamer het niet in het adres gebragt hadde; — de triumph ware minder geweest. — Doch neen, dat liet de regering gaan. — Want het was grootscher te kunnen zeggen: « de Kamer wilde dien wensch uiten; zij bragt het in haar adres; maar zoodra *ik* haar verbood dien wensch te uiten, die zij *wilde* uiten, kroop zij ineen en zweeg."

Zietdaar de groote triumph der regering. Zij is grooter dan eenige welke zij nog gehad heeft. Tot heden toe, kon zij zeggen: « Ik zet de Kamer steeds naar mijne hand, zij doet wat ik wil;" doch nu voortaan kan zij zich beroemen: « Zoodra ik mij dreigend vertoon, en zeg dat ik niet wilde, wat zij deed, dan treedt zij terug en maakt het gedane ongedaan. Ik kan niet alleen werken op hetgeen zij doen zal, maar doen intrekken wat zij openlijk zeide te willen doen."

Welnu, volk van Nederland! volk, eertijds wegens zijne vrijheidszucht in de gansche wereld bekend! wat staat u te doen? — Zult gij dat alles lijdelijk aanzien? — Immers neen. Alles wat wij zien en ondervinden geeft ons krachten, en daardoor zullen wij weldra in staat zijn dat te vertoonen wat van alle tijden af, eene *nationale kracht* heet, en waaraan niets in de wereld tegenstand bieden kan, zonder dat juist die tegenstand de nationale kracht versterkt en in staat stelt de zegepraal te behalen. — Eerlijkheid en voorzigtigheid, vertrouwen op ons zelf, en de overwinning, standvastigheid en eendragt zullen ons daarin schragen.

NIEUWSTIJDINGEN.

ENGELAND.

— De admiraal *Cochrane*, die onlangs overleden is, was in Engeland altijd nog bekend door een regtsgeding, hetwelk in 1805 bij de kamer der Pairs tegen hem gevoerd was, ter zake van eene beurszwendelarij, welke destijds door geheel Europa ter sprake kwam. Op zekeren dag, in December 1804 des middags ten twaalf ure, zag men in de City van Londen eenen reiswagen aankomen bespannen met vier paarden, die met stof overdekt waren. De wagen was opgetooid met eene menigte witte vaandels, en de koetsier en voorrijder hadden de witte kokarden op hunne steekhoeden; zij kwamen aanrennen, al roepende: *Napoleon* is dood; leven de Bourbons! Zij verhaalden wijders aan de beursspeculanten, dat *Napoleon* een groote nederlaag ondergaan had en midden in den slag was gesneuveld. *Lodewyk XVIII*, zeiden zij, was op weg om naar Parijs terug te keeren. Deze buitengewone tijding bragt onmiddelijk eene rijzing te weeg van tien pCt. en lord *Cochrane* realiseerde dadelijk eene winst van twee à drie millioenen Pd. st. in de geconsolideerden. Den anderen dag bragt de Parijsche post de tijding mede van den slag van Austerlitz en van *Napoleons* overwinning. Het beurs-comité verklaarde toen al de handelingen en omzettingen van den vorigen avond voor nietig. Lord *Cochrane* werd voor het hof der Pairs vervolgd en tot een jaar gevangenisstraf en eene zware geldboete verwezen.

BELGIE.

BRUSSEL, den 26. November. Onze bladen bevatten het volgende hoogst droevige, Zaturdag ll. alhier gebeurde, voorval:

« Mevrouw...., eene Fransche vrouw van 32 jaren, woonde met haren man, zijnde een professor, en haar dochtertje van 18 maanden, op de kaasmarkt alhier, op appartementen; haar man was sedert eenige dagen afwezig, in de hoop van te Tirlemont eene betrekking in een gesticht van opvoeding te zullen bekomen. Reeds lang was zij dweepziek en zwartgallig geweest, maar in den nacht van Vrijdag op Zaturdag, overviel haar eene stellige vlaag van krankzinnigheid. In hare verbijstering verbeeld zij zich engelen te zien en te hooren, die haar gelasten haar kind te dooden, om het tot hen te doen opgaan; zij waant zelf den geest van haren echtgenoot te zien, met eene krans van witte rozen omkransd, maar gewond en met moordwerktuigen in de hand; hij verklaarde haar, zoo meende zij in hare verbijstering te hooren, dat hij zich zelf om het leven had gebragt om het Paradijs te verwerven en noodigde haar, zich zelve en haar kind thans ook te dooden, om zich in de zaliger gewesten met hem te komen vereenen.

« Hierop versmoord zij haar kind, na vergeefs getracht te hebben het te doen stikken, door het den mond met kruim van brood vol te stoppen. Daarna poogt zij ook zich zelve om het leven te brengen, en met een mesje geeft zij zich verscheiden steken in de borst; maar de moed ontzinkt haar, zij werpt het mesje weg, en vlijt zich naast het lijkje van haar kind ter neder, in de hoop, dat God haar weldra tot Zich zal nemen.

« In dien toestand is zij den Zaturdag morgen gevonden en, aangezien hare blijkbare krankzinnigheid, naar het gasthuis overgebragt.

« De man, wien zijn ongeluk nog onbekend was, kwam toevallig juist te huis, op het eigen oogenblik dat men bezig was met het vervoeren van zijne krankzinnige vrouw en van het lijkje van zijn kindje.

— Bij de vijver van Virelles, in den omtrek van Chimaij, is dezer dagen een zeldzame vogel geschoten, de Phaenicopterus (vleugels van vuur), welken naam de Grieken aan dezen prachtigen vogel hebben gegeven. Dezelve is ook bekend onder den naam van flamant, een watervogel, die men in West-Indië en in Afrika aantreft, ook wel, doch zeldzaam, in Italië en Spanje. De verschijning van dien vogel in onze streken is eene zeldzaamheid; alleen door eenen geweldigen storm kan hij herwaarts gevoerd zijn. Hij is 1 mètre 45 centimètres lang, en heeft 1 mètre 47 centimètres in vlugt, zijne kleur is zacht rooze-rood; de bek zwart, de vleugels vuurrood, even als de pennen.

NEDERLANDEN.

'S GRAVENHAGE, den 27. November. In de zitting van de Tweede Kamer der Staten-Generaal van heden is ingekomen het antwoord der Eerste Kamer, inhoudende, dat zij zich met het ontwerp-adres niet heeft kunnen vereenigen.

Onderscheidene leden hebben nog het woord gevoerd.

Ten laatste is, met 35 tegen 20 stemmen, besloten, het antwoord der Eerste Kamer voor kennisgeving aan te nemen, en aan de zaak geen verder gevolg te geven.

— Men zegt hier algemeen, dat de heer *Rochussen*, nederl. gezant te Brussel, dingt naar de waardigheid van gouverneur-generaal van Nederl. Oost-Indie, en dat Z. Exc. dusver een dergene is, welke voor dien gewigtigen post het meest in aanmerking komt.

— Uit Maastricht schrijft men van den 25. Nov.: „Voor rekening van Z. M. zijn te Luik vervaardigd eenige armures, bestaande in eittelijke geweren, pistolen, hartsvangers, enz., benevens in gouddraad geborduurde bandeliers, koppels, enz. Op gisteren zijn deze in twaalf kisten van Luik herwaarts gekomen. Wij zijn in de gelegenheid geweest dezelve te bezigtigen, en moeten bekennen, dat wij, wat de sierlijkheid en pracht van bewerking betreft, nimmer iets fraaijers hebben gezien. Alles was zwaar verguld met zilver ingelegd, en met 's Konings naamcijfer voorzien. Zoowel het wapentuig als de bandeliers wedijveren met elkander in sierlijkheid, en men mag alles werkelijk als meesterstukken der wapenkunst noemen. — Op heden zullen alle deze voorwerpen naar 's Hage worden verzonden. Men verzekert, dat dezelve moeten dienen tot geschenken voor den keizer van Japan, benevens voor eenige Indische Sultans."

LEEUWARDEN, den 27. November. In den nacht van den 23. op 24. dezer, had bij het Tolhuis, gelegen tusschen Marssum en Dronrijp een voorval plaats, waaraan men niet dan met huivering kan denken.

Middernacht namelijk, hoorde den tolgaarder *Jan Terguin* een geroep, gelijk aan dat tot het openen der hek betrekkelijk, — hij spoedde zich om eenige bevenklevderen aan te doen en ging daarop naar buiten, doch naauwelijks is hij daar of, hij ziet zich van drie vermomde mannen omringd, waarvan een hem een mes op de borst houdt en te kennen gaf, geld te moeten geven of te sterven, onder welke omstandigheid de drie personen in huis geraakten, de tolgaarder met zich slepende en het gedreigde herhalende. — De zuster van den tolgaarder ontwaakt door dit rumoer en gaat van het bed, ten einde te zien wat er gaande was, — een dezer 3 personen hoorende dat er in de achterkamer beweging was, gaat daar heen, ziet daar de maagd, grijpt haar bij het hoofdhaar en sleurt haar daarbij vasthoudende, door het huis, terwijl de beide anderen nog altijd den tolgaarder, omdat hij zeide geen geld te hebben en hun smeekte te vertrekken, slagen toebragten, 't welk de zuster niet kunnende zien, ter verdediging van haren meer bejaarden broeder wil opkomen, doch hetwelk zij duur had kunnen betalen, want een dier booswichten barstte hierop in zoodanige woede los, dat hij zich niet ontzag een doek van de tafel te nemen en om haar hals te doen, met oogmerk om haar te worgen, hetwelk ook zeker zou geschied zijn, indien deze doek zoodanig was zamengevouwen geweest dat dezelve kon toegehaald worden.

De ongelukkige tolgaarder en deszelfs zuster zijn beide bijna lam geslagen, terwijl het te vreezen staat, dat laatstgenoemde, door den schrik van het voorgevallene voor altijd ongesteld zal blijven, althans sedert het voorgevallene is zij zeer zenuwachtig.

GEMENGDE BERIGTEN.

Mevr. Weitz en hare kweekelingen hebben te Amsterdam de verwarring vertoond, in 5 bedrijven. De adres-comedie is te 's Hage in 3 bedrijven afgeloopen. -- Wederom zijn in de residentie, in de koediefstraat, eenige geldsnoeijers gearresteerd. Ieder geldstuk dat men in de hand neemt schreeuwt wraak over zijne ellendige verminking en ziet verlangend naar hermunting uit. -- In Opper-Silezie heeft een districts-commissaris een jongeling drie dagen achtereen laten geesselen, ten einde hem eene bekentenis af te persen, zoodat hij eindelijk den geest scheen te hebben gegeven. Ja, ja, een lief land dat Pruissen! de pijnbank is afgeschaft, maar er zijn nog wel andere middelen om iemand te overtuigen dat hij ongelijk heeft. -- De Kon. van Engeland heeft aan Lodewijk Philips eenige schoone koeijen en een stier met korte horens present gegeven, om de vriendschap gaande te houden. - Frankforter zuurkool bij Romberg te Amsterdam. - *De Grobber* aldaar vraagt *of hy het eten mag of niet?* -- In den Haag is voortaan de tijd te koop: kost er maar f 10,50 's jaars, en zal twee malen in de maand verzonden worden. -- De administratie der Posterijën is met zes arrondissements-Inspecteurs verrijkt, de controleurs worden afgeschaft, doch zullen tot ze uitsterven op 's lands kosten vet geweid worden. -- Een jonkman van 26 jaren, zoekt eene echtgenoot van middelmatig voorkomen; NB. hij spreekt eenen geheelen mond vol Fransch. (H. B.) -- Te Arnhem heeft men besnoeide gouden Willems opgemerkt 't geen zoo subtiel verrigt is, dat het slechts met groote oplettendheid kan ontwaard worden. De besnoeijing aan het volk is zoo veel te meer in het oog springend, en heeft dan ook weder een en nadeeligen invloed op de ontvangsten der negen laatste maanden te weeg gebragt.

MENGELINGEN.

HET ARDENNENWOUD.

Dit woud, eens ten tijde van Karel den Stoute, de belangrijke maar tevens gevaarlijke schouwplaats van Willem van der Marck, den wilden ever van de Ardennes, stond nog voor ongeveer eene halve eeuw in een kwaden reuk. Daar hadden eene menigte van misdaden plaats; reizigers van verschillenden onderdom en geslacht, die, gelijk men wist, door het woud moesten komen, verdwenen aldaar. Wel was er geen gebrek aan maatregelen der regering, om de vermiste slagtoffers op te sporen of de wijze van hun verdwijnen gewaar te worden, maar geene onderzoekingen, van welken aard ook, waren in staat, om de ongelukkigen of de plaatsen te vinden, waar zij, waarschijnlijk op gruwelijke wijze, verdwenen waren; en deze digte sluijer bleef langen tijd zonder opgeheven te worden, over alle geheimenissen van dit schrikbarende woud uitgebreid.

Mijn vader, — zoo verhaalt een jongman, die in dit woud in weinige uren veel beleefd heeft, — mijn vader riep mij eens op zijn kantoor en droeg mij op, om den volgenden dag eene handelsreis naar het noorden van Frankrijk te ondernemen. Op den morgen van mijn vertrek gaf hij mij een verzegeld pakje voor zijnen handelsvriend over, en te gelijk ook een brief aan een dierbaren vriend zijner jeugd, mijn peet, den generaal Mercier, bij wien hij mij vooral de hartelijkste ontvangst beloofde. Met mijns vaders zegen vertrok ik.

Ik was toen tweeëntwintig jaar oud, had de wereld maar alleen in het tooverlicht der jeugd gezien, had dikwijls van de gevaren van het woud der Ardennes, waardoor mijn weg mij voerde, en zich uitstrekte, gehoord, maar nog geene ondervonden, en nu reed ik een fiksch paard, had twee pistolen in den gordel en daarbij eene welgevulde beurs. Zonder vrees naderde ik het beruchte woud, reed er binnen — het was er zoo stil, geen vogel die zong — het loof en de dorre twijgen ruischten naar den grond neer; — ik reed verder: een huisje in het woud, een pleisterplaats voor reizigers, stond uitlokkend midden in het groen, met het opschrift: «Een lieven goeden morgen, wandelaar!» — Wat vriendelijke groet in deze groote uitgestrektheid van enkel boomen! Maar mijne zaken vereischten spoed, ik leed honger noch dorst, draafde deswege verder en kwam, zoo gelukkig als een jongeling dat op mijn jaren zijn kan, het woud uit. De aangelegenheden, om welke mijn vader mij gezonden had, waren welhaast afgehandeld, en na verloop van eenige dagen had ik ook het kasteel van den generaal bereikt, dat reeds weder digter aan den heirweg gelegen was. Het onthaal was hartelijk, eene onmiskenbare vreugde blonk uit het aangezigt van den ouden krijgsman. Evenwel, eene zekere soort van geheim wee liet mij niet toe, hier lang te blijven; ik verklaarde mijn peet, dat ik genoegzame rust en verkwikking genoten had, en de terugreis wenschte te aanvaarden. «Daar komt niets van,» antwoordde de generaal; «de middag is voorbij, en vóór 't vallen van den nacht zoudt gij naauwelijks het Bosch bereiken. De moedigsten zelfs wagen er zich op dien tijd niet in. Maar morgen moogt gij, zoo vroeg gij wilt, vertrekken, en mijn trouwe knecht zal u vergezellen."

De morgen kwam. Na een krachtig ontbijt nam ik afscheid van den waardigen grijsaard en onderaam de reis met zijn bediende Peter.

In de laan van het kasteel onderzochten wij onze pistolen, en draafden daarop voorwaarts.

Weldra lag het vreesselijke woud voor ons. Wij reden hetzelve binnen. Ik wil het niet verheelen, ditmaal kwam het mij met zijne uitgestrektheid en onafgebroken stilzwijgen schrikwekkend voor; maar ik had immers een' sterken leidsman bij mij, en hij hanteerde zijne pistolen als de beste. Geen ziel echter, die ons stoorde; slechts nedervallende dennentakken wisselden het droeve, eentoonige stilzwijgen af, en langzamerheid werd ik weer heel wel te moede. Eindelijk blonken ons den ook de witte muren van het herbergje te gemoet. «Laat ons daar een' kleine verversching nemen, Peter!» zeide ik en steeg van het paard.

Op de gaanderij, die, even als bij de huizen van het Emmenthal in Zwitserland, rondom het huisje gebouwd was, stond nu een meisje — ach! zoo vriendelijk, zoo schoon, als een engel der onschuld en des vredes. Jaren zijn sedert voorbijgegaan, jaren, die de schoonste indrukken door andere doen verflaauwen of verdwijnen; maar nog even frisch en onveranderlijk schoon als eens staat dit jonge meisje voor mijn' geest. Zij trad tot aan den rand der omheining en zeide tot mij:

«Kom hier naar boven, als 't u belieft, mijnheer!"

Diensvolgens klom ik langs den trap naar de gaanderij, en het lieve meisje leidde mij in eene kleine, aardige, maar sierlijk gemeubeleerde kamer — de eetkamer, zoo als zij die noemde.

Ik heb nooit met de liefde gespeeld, en nooit heb ik vergeten, dat eene maagd teêr en met ontzag dient behandeld te worden. Wee hem, die de onschuld vermoordt! Maar inderdaad, dit bekoorlijke schepsel was al te aantrekkelijk. In hare oogen lag eene geheele wereld van liefelijke gedachten; haar bevallig aangezigt had iets ongewoons, iets zoo roerends, vertrouwelijks, dat ik met mijne geheele ziel tot haar sprak, dat ik haar reeds dadelijk beminde. Niettemin, het meisje was bijzonder ernstig in houding en voorkomen, schoon ongedwongen. Zij weerde mij van zich af, alhoewel de teedere toon mijner stem indruk op haar scheen te maken, want zij zag mij bewogen aan. Kort daarop werd zij bedroefd; hartzeer en medelijden lag op haar beminnelijk gelaat. — «Waarom zijt gij op eens zoo bedroefd en treurig, lief, bekoorlijk meisje?" vroeg ik.

Nu sloeg zij de oogen op . . . o Dat mij niemand meer zegge, dat de mensch niet van een hooger geest bezield is, of dat zijne ziel slechts, als bij het dier, in het bloed ligt en met hem sterft!" . . . . Zij wierp mij een' blik toe, met eene uitdrukking, die ik heden nog niet vergeten heb. «Ja," antwoordde zij, «ik ben bedroefd en diep ongelukkig. En gij ook zoudt ernstiger zijn, zoo gij wist, wat noodlot u verbeidt."

«Ik — heb ik iets te vreezen — waar gij zijt, gij . . . . ?"

«Gij hebt op zijn hoogst nog drie uren te leven," antwoordde zij fluisterende, nadat zij omgezien had. «Ik moest zwijgen, maar tegenover u kan ik het niet. Gij zijt nog te jong om te sterven, en toch moet het zijn; de vlugt is onmogelijk en de moordenaars zijn nabij."

Zij ging op de gaanderij rond, om te zien, of iemand ons beluisterde. Zij kwam terug, sloot de deuren en zeide met tranen in de oogen en met gevouwen handen: «Gij moet sterven! beschouw deze met zand digt bestrooiden bodem! Hij heeft bloed gedronken, veel bloed! Gij hebt spijs besteld, gij zult eten en drinken en — och God! sterven. Men bereidt uw eten juist op dit oogenblik. Een paar minuten, eer het gereed is, zullen drie officieren te paard in keizerlijke garde-uniform verschijnen, — het zijn uwe moordenaars! De herbergier zal u met de officieren aan tafel verzoeken; gij moogt het niet weigeren — in 's hemels naam toch niet! het weigeren zou u niets baten en uwen dood slechts verhaasten. Gehoorzaam, zoo wint gij tijd, en God geve, dat gij met uw bediende een middel vinden moogt, om den dood te ontkomen."

De schrik verlamde mijne tong. Eindelijk greep ik moed en bad de schoone, om mij toch, zoo dra mogelijk en hoe het maar best doenlijk ware, den bediende naar boven te laten komen. Zij ging en Peter kwam. Ik verhaalde hem, wat er gebeurde was.

«Goed!» zeide hij, «daar 't nu eens zoo is; maar zij hebben ons nog niet, en zij zullen ons ook niet snappen, zoo waar God in den hemel leeft en ik een eerlijk soldaat ben. Ik zal nu naar den stal gaan, onder voorwendsel van naar de paarden te zien, en onze pistolen medebrengen, die ik gemakkelijk weet te verbergen."

Hij ging, en vol van angst — wie duidt mij dat euvel? — wachtte ik zijne terugkomst af. Naauwelijks was hij weder tegenwoordig, of wij hoorden hoefslagen, en drie keizerlijke, zeer sierlijk gemonteerde officieren stegen af. «Het meisje," sprak Peter, «heeft waarheid gesproken. Nu zal de herbergier straks komen. Ik zal weer naar den stal gaan, om argwaan te vermijden. Tegen etenstijd zal ik zeker komen en u niet weder verlaten."

Na ongeveer vijf minuten kwam de herbergier, een man van gemeen goedhartige physionomie. Hij verontschuldigde zich wegens het voorstel, dat hij mij te doen had. «Er zijn nu slechts nog meer gasten gekomen en hebben eten gevraagd. Het zijn drie keizerlijke officieren. Zij wenschen, met andere gasten te zamen te eten, daar zulks tot vrolijkheid aan de tafel bijdraagt, en nu moet ik u vragen, mijnheer, of gij den heeren het genoegen uwer tegenwoordigheid verschaffen wilt."

Ik keurde het voorstel van dezen goedhartigen satan zoo onbekommerd mogelijk goed. «Evenwel," zeide ik, «zal men gen de heeren mij niet kwalijk nemen, dat mijn bediende met mij aan tafel komt. Ik ben aan hem gewoon, en hij is mij noodig, omdat ik tusschenbeide aanvallen van duizeligheid krijg."

Deze woorden maakten op den man een hoogst kenbare indruk. Ik hield mij, alsof ik dat niet bemerkte, liet den ellendeling gaan en ontving dadelijk daarop van Peter, die binnenkwam, de scherpgeladene pistolen.

«Ik heb een plan ontworpen," zeide hij. «Gij, beste heer, plaatst u tegenover een der roovers en laat de andere twee aan dezelfde zijde van de tafel tegenover mij zitten. Zoodra het nagerecht opgedragen is, zal ik mijn glas aanvatten, en op dat zelfde oogenblik schiet gij dan op den roover, die tegenover u zit; de anderen neem ik geheel voor mijne rekening. Wel drommels! het moest al heel wonderlijk loopen, als die schobbejakken ons het leven ontnemen. Wees maar koelbloedig, schiet frisch op de kerels los, en mis niet. God en onze moed moet ons redden."

(*Vervolg hierna.*)

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 30. November. Sedert den 28. dezer zijn alhier ter reede gekomen. Voor Antwerpen bestemd:

Wilhelmine, L. Kwakenburg, Wismar, tarwe; Rocinante, J. D. Ambonma, Santander, huiden; Jantina, J. J. Dass, Bordeaux, wijn; Gustaaf, J. Jepson, Liverpool, zout en stukgoed; Bullin, R. G. Kloppenberg, St. Petersburg, Elisabeth, D. H. Dirks, Riga, lijnzaad.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Furst Blucher, J. Baben, Sophia, H. Niejahr, Catharina, J. Bradhering, die Taube, C. Heidtmann, alle Rostock; Palamides, H. Nieman, Concordia, M. Bock, beide New-Castle, Providence, B. Ahrens, Aventuur, Diana, F. D. Hunksen, Gothenburg, alle ballast; de vrouw Johanna, J. van der Meijden, Marseille, stukgoed.

Van Gend gezeild:

Ajax, M. J. Klaassen, Dantzich, Georg, C. Moller, Oostzee, beide ballast; Hendrik en Catharina, G. K. Klein, Hamburg, stukgoed.

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BIEREN.